

Vladan Kostić, novinar, reporter, šmeker i lafčina, 2011. godine dobitnik najvišeg priznanja Turističke organizacije Srbije, "Turistički cvet", za autentično i prepoznatljivo predstavljanje pojedinih krajeva naše zemlje, tepraćenje turističkih, sportskih i ostalih manifestacija. Ukratko, za rad napromovisanju Srbije kroz reportaže i emisije koje se prikazuju na preko 100 regionalnih i lokalnih TV stanica u Srbiji i Republici Srpskoj.

Gospodina Vladana Kostića zateki smo na Berzi Turističke prizme u Novom Sadu, jer se turistička manifestacija, pogotovo ovog značaja, ne propušta.

-Jako dugo sam u novinarstvu, jer sam se sa 18 godina počeo baviti ovim poslom. Kraći period sam proveo na radiju, a veći deo novinarskog staža na televiziji, po meni najtežeg vida novinarstva, jer morate da budete na terenu, morate da slikate, i tu sliku da uklopite sa tonom, što zahteva mnogo vremena, truda i svega ostalog. Uostalom, pravi novinar mora da bude na događaju, da bi osetio atmosferu.

***U nekim segmentima televizijskog programa ima izuzetno mnogo ponavljanja, priloga o istom .**

-Na žalost, to je degradacija televizije. Sa pojavom Pinka, kao najdrastičnijeg lošeg primera, sve se svelo na to da imaš što veće grudi i što duže noge. To je dugo godina propovedana demagogija. Sve ostale televizije su posle počele da je kopiraju. Ja sam, srećom po sebe, radio na RTS-u i BK, na dve najveće i najozbiljnije televizije, gde novinari moraju da imaju nešto i u glavi. Danas se polupismene voditeljke pojavljuju u kratkim suknjicama, ne znaju da govore, zamuckuju i zatuckuju, ne znaju da li je u pitanju Beč ili Bern, ukratko, lupaju takve gluposti da se narod smeje.

***Ali ta neka televizijska hiperprodukcija je dovela do toga da neki ljudi koji pošteno rade svoj posao ne znaju da se snađu. Istovremeno, to odmaže promociji konkretnih, edukativnih sadržaja?!!**

-Umesto da se televizija bavi edukacijom svoje populacije, pojedine televizij, potenciraju upravo suprotno. Obrazovnog, kulturnog, zabavnog programa nema, ali zato su televizije pune kojekakvih rijaliti šou programa, što je neobjašnjivo.

***U turizmu ste godinama, koje vas teme raduju posle toliko godina bavljenja njima?**

-Raduju me susreti sa normalnim, običnim ljudima, ljudima koji žive na selu, u malim mestima, koji su ostali neiskvareni, koji se još uvek bave turizmom. obično su to neka udruženja žena, koja plaćaju bukvalno iz svog džepa da bi se negda pojavile na sajmovima, na nekim dešavanjima, da bi sačuvale srpsku tradiciju i tradiciju svih naroda s ovog prostora, radi afirmacije Srbije.

Turizam je ono što treba da poveže sve. Većina stranih turista i ne zna gde su granice Srbije,

ko su Srbi, a ko Hrvati ili Bosanci, i njima je to potpuno svejedno. Oni su došli da vide znamenitosti ovog kraja, da popiju i da probaju hranu ovog podneblja, da se druže, i mi treba tako da nastupamo. Turizam je jedna velika privredna grana koja može da donese mnogo para. Mi nemamo mora, ali nema ga ni Mađarska, pa ima osam milijardi dolara prihoda od turizma. Ima li Austrija more? Austrija ima više prihoda od letnjeg ekstremnog turizma nego od zimskog, a svi misle obrnuto. Postoje stvari o kojima mi nemamo pojma.

Naš veliki problem je što se na čelu nekih naših turističkih organizacija, ali to važi i za druga javna preduzeća, nalaze partijski poltroni, za turizam najčešće „nepismeni“. Prolaze dani, godine i umesto da zarađujemo od turizma, mi tapkamo u mestu. Turistički radnici još uvek ne shvataju da su im novinari prijatelji. Oni novinare doživljavaju kao ljude koji njima žele zlo, jer mi ukazujemo na ono što se loše radi.

***Da li mi, za dobrobit našeg turizma, treba upravo ovako otvoreno da pričamo da bi učinili neki napredak?**

-Baš tako. Šta mi možemo da razvijamo? Seoski turizam, banje, planine, to što imamo, ali da to radimo na pravi način. Da ne polazimo od toga, da je najvažnija stvar da nabijemo cene. Naši ljudi su vrlo gostoljubivi. Radio sam puno, preko 1.000 autorskih emisija, ne znam koliko hiljada kilometara prešao po Srbiji, i uvek sam nailazio na domaćine koji te „ubiju od hrane, pića i lepih reči“, i zaista se trude da ugoste svakoga, bez razlike. Srpskom domaćinu nije ni na kraj pameti, da u pravi plan stavlja zaradu, već pre sega zadovoljstvo gosta koji iz njihove kuće ne sme da ode nezadovoljan.

***Koji je najefikasniji način da turisti saznaju o Srbiji i onome šta ih u ovde čeka?**

-Najveći problem je što se mi zanosimo nekim svetskim turistima. Moje lično mišljenje je, a mislim da ne grešim, jer je praksa potvrdila da sam u pravu, da sve najjače svetske turističke zemlje 2/3 svog prihoda ostvaruju od domaćeg gosta. Gosti iz Srbije su svuda cenjeni. Doživeo sam da se i Hrvati i Slovenci otimaju za gosta iz Srbije, jer Srbin kad ima troši do maksimuma, a još više troši kad nema. A što mi da ne iskoristimo domaćeg gosta, da te pare ostavi ovde? „Prvo upoznaj svoju zemlju da bi je više voleo“. To nije floskula nego istina.

Dešava mi se često da me moji dugovi nakon gledanja nekih mojih reportaža pitaju gde sam nešto slikao, a to nešto se nalazi u našoj neposrednoj blizini, samo što nas mrzi da odemo tamo. Srbija, pre svega treba da bude okrenuta stanovnicima Srbije, da upoznamo jedni druge. Kada odeš iz jednog u drugo mesto, odvedeš prijatelja i popijete piće, platite hotel, za tri sata ste ostavili pare, i to je turizam. To su na stotine para koje ostaju srpskom turizmu. A mi tražimo velike truriste. Ma, nema velikih turista. Neće ih biti još 10 ili 20 godina. Svetska kriza kada krene ona ne završava za pola sata.

Moramo da se okrenemo Srbiji i regionu. Poenta je da gosti dođu na vikend, jer ljudi više nemaju para da provode negde tri nedelje odmora, već prave izlete na jedno popodne, dva dana ili produženi vikend. I u svetu je popularan odmor iz tri ili četiri dela. Velike firme svojim radnicima doziraju odmor, predupređuju krizu koja se u intervalima javlja svaka tri meseca iscrpljujućeg rada, zaposleni dobijaju nedelju dana odmora. Kapitalisti nisu humani prema ljudima, nego prema sebi, jer najbolji radnik je odmoran i zadovoljan radik. Ajde da mi to iskoristimo. Imamo dobru muziku, hranu, piće, lepe žene naravno. Istina, nedostaje nam kvalitetnija usluga. Najvažnije je da nudimo ono što imamo. Da se okrenemo ljudima koji su slični nama, ljudima koji nemaju mnogo para. Oni koji imaju mnogo para, neće doći kod nas, jer mi nememo da im ponudimo ono što oni hoće.

Tako nam je u jednom dahu, svoje mišljenje o turizmu u Srbiji izneo čovek koji je na našoj najstarijoj TV imao na stotine emisija, a sada u saradnji sa Ministarstvom radi serijal 52 vikenda

u Srbiji, i naglašava da ima punu podršku državnog sekretara dr Gorana Petkovića, jednog od retkih ljudi koji je shvatio da je promocija Srbije u okruženje najvažnija stvar. Na žalost, u tome, kako kaže, nema podršku TO Srbije niti većine lokalnih TO, a od njih samo traži da mu obezbede ono što je atraktivno kod njih, da mu govore zašto bi turista došao kod njih. Naravno da ga to neće sprečiti da i ubuduće priča najlepše priče o lepoj zemlji, našoj Srbiji - zaključujem iz šeretskog osmeha, Vladana Kostića.